

Arrest

nr. 321 825 van 18 februari 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. QUESTIAUX
Piersstraat 39
1080 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libische nationaliteit te zijn, op 23 mei 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 april 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 februari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat M. KALIN loco advocaat M. QUESTIAUX.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Libische nationaliteit te hebben en België te zijn binnengekomen op 22 juni 2022, dient op 24 juni 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 25 mei 2023 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker gehoord wordt op 25 maart 2024.

1.3. Op 18 april 2024 neemt de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die aangetekend wordt verstuurd op 18 april 2024 en luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Libische nationaliteit te bezitten, Arabier te zijn, u bent een moslim van soennitische strekking. U bent van de al-Mizouri stam, die erom bekend staat pro-Qaddafi te zijn. U bent geboren op [...] in Ain Zara, Tripoli, en woonde daar met uw 3 broers [M.], [A.], en [M.] en 7 zussen ([R.], [N.], [Z.], [S.], [F.], [L.], [H.]). U werkte het middelbaar af en studeerde politieke wetenschappen en economie aan de universiteit, maar kon die opleiding niet vervolledigen. U werd dan ambtenaar, u werkte op de overheidsdienst die zich bezig hield met het inschrijven/uitgeven van de paspoorten en identiteitsgegevens in het bureau al-Farnaj. Daarnaast werkte u ook in een winkel voor autobenoedigheden. Uw vader was een bestuurder in de haven van Tripoli, uw broer [A.] is een werknemer bij de "Nationale Oliemaatschappij", [A.] heeft een diploma rechten maar heeft geen werk, [M.] werkt in een medisch centrum, net zoals [S.], [R.], en ook uw moeder, voor zij op pensioen ging.

Van 2014 tot ongeveer 2015-2016 werkte u als vrijwilliger voor de liefdadigheidsorganisatie "Min al-Qalb layl alQalb" (van het hart tot het hart), maar u stopte daarmee door de aanwezigheid van milities. In 2019, toen Haftar met zijn gewapende troepen Tripoli binnenkwam, werd jullie tweede huis, een vakantiehuis, vernield.

In december 2021 kwam een gewapende man naar uw bureau met een map documenten om een paspoort te krijgen. Er ontbraken echter documenten en bovendien sprak hij met een vreemd accent, waardoor u vermoedde dat hij geen Libiër was. Toen u hem meer vragen stelde vertelde hij dat hij met sjeik [A.D.] werkte in het departement van al-Muqafaha. Hij werd boos en schold u uit. U vertelde hem dan dat hij de nodige documenten moest aanreiken, waarna hij wegging.

Eén week later kwam een andere persoon naar u, namelijk de maternale neef van [A.D.]. Hij vroeg u het dossier van de man met zijn vreemd accent over te dragen, maar in het dossier ontbrak de veiligheidsstempel. Deze was nodig voor het afgeven van "het papier". U vertelde dat u het wel zou geven, maar dat het systeem op dit moment geblokkeerd was en dit pas rond half januari opnieuw zou werken. In december deed uw bureau namelijk "de jaarlijkse conclusie", waardoor het systeem heel traag werd. De neef van [A.D.] vertelde u dat het sneller moest omdat de betreffende man een gewonde was van de oorlog, dus u moest zijn papieren faciliteren. Hij vertelde u dat hij om interventie van de sjeik zou vragen en dat uw prijs een kogel zou zijn. Vervolgens riep hij uw collega om na te kijken of het systeem effectief geblokkeerd was alvorens hij vertrok.

Later kwam uw overste, de generaal. U legde hem alles uit, alsook dat u schrik had en ook geen geduld meer had, dat u zich veiliger wou voelen en beveiligingscamera's nodig waren. Uw overste vertelde u dan dat u hem met rust moest laten omdat hij geen problemen wou, dat u de procedures voor hen moest vergemakkelijken en u alle gegevens moest invullen en ervoor zorgen dat die man niet bij hem op bureau zou komen.

Midden januari 2022 kwam [A.D.], hij vroeg u om dat dossier te presenteren. Hij vertelde u dat u dit binnen de 2 dagen moest regelen. Hij stond op punt van vertrekken, maar draaide zich toen om en vertelde u dat u het nu moest doen, terwijl hij zijn wapen op het dossier richtte. Hij vertelde dat hij u zou onthoofden indien u het niet deed.

U bleef dan een week weg van uw werk op de dienst paspoorten en werkte in de winkel van accessoires toen daar op 29 januari 2022 een auto langs kwam, de mannen in de auto zeiden dat u moest meekomen. U stapte dan in, uw hoofd werd tussen uw knieën geduwd. Ze brachten u naar hun zetel in al-Muqafaha. Eenmaal aangekomen lieten ze u tot 18h à 18h30 in de auto achter, daarna brachten ze u naar de cel die vol zat met Syriërs, Egyptenaren, minderjarigen. Na uw aankomst vroegen de militieleden aan een Afrikaan om uit de cel te stappen en te kuisen. De Syriërs in uw cel vertelden u dat de wachten 's nachts veel dronken en vochten, en dat een moedige, magere man op dat moment zou kunnen ontsnappen door een raampje. Tegen 3 à 4 uur 's ochtends hoorde u muziek en dan het geluid van een gevecht, kogels en schoten. De Afrikaan heeft de celdeur vervolgens geopend en de gevangenen zijn ontsnapt. U was de enige Libiër onder hen.

U vluchtte vervolgens naar een buitenwijk van Tripoli en zocht daar uw toevlucht bij uw zus, u verbleef hier ongeveer 25 à 26 dagen. U legde alles uit aan uw schoonbroer. Hij vertelde u dat u een klacht moest indienen bij het commissariaat in de buurt van waar het incident had plaatsgevonden en dit voor uw eigen veiligheid. Via via kon u dan een politieagent bereiken in dat commissariaat, maar die weigerde een proces-verbaal op te stellen toen hij de naam [A.D.] hoorde omdat er mensen van [D.] daar werkten en hij vreesde voor zijn familie. Hij vertelde u dat die militie de hand boven het hoofd werd gehouden door de staat, en dat die zich in de milities mengden. Het is een militie waarvan de leden militaire uniformen dragen. U kwam dan met lege handen naar huis en sprak met uw schoonbroer. Jullie praatten dan over de mogelijkheid uit Libië te vertrekken met een visum. U kon dan via achterpoortjes een visum regelen voor Malta, dat u 3 dagen na uw aanvraag ging ophalen bij een juwelier. U vertrok uiteindelijk op 26 februari 2022 illegaal met

een smokkelaar in zijn privéauto uit Libië naar Tunesië en ging vervolgens legaal via Malta en Italië richting België. In België diende u op 24 juni 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

Na uw vertrek uit Libië werd de winkel van uw broer gesloten omwille van uw probleem. Hij stelde u echter gerust en vertelde u dat u rustig moest blijven. Ze zochten u in de wijk en bij uw familie omdat u op illegale manier was vertrokken van Libië naar Tunesië, waardoor u niet in het systeem stond als "vertrokken". Uw vader werd daarnaast ook benaderd door 2 personen die vroegen waar u was. Niemand had hem geïnformeerd dat u was vertrokken en hij belde u nadien om u daar vragen over te stellen. Hierna is hij overleden omwille van gezondheidsproblemen. Van uw collega hebt u vernomen dat er een arrestatiebevel in uw hoofdte werd uitgevaardigd.

U heeft ter staving van uw verzoek volgende documenten voorgelegd: uw paspoort; uw werkbadge; uw identiteitskaart; uw rijbewijs; uw geboortecertificaat; overlijdenscertificaat vader; uw familieboekje; een juridisch document betreffende de overmaking van uw eigendommen aan uw moeder; uw werkdocumenten; een psychologisch rapport uit België; berichten tussen u en een ex-collega. Daarnaast toonde u ook nog een filmpje van een arrestatiebevel waarin u vermeld stond.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. U legt weliswaar een psychologisch rapport voor, dd.12.03.2024 (document 11), maar dit toont niet aan dat u ongeschikt was voor het interview. Daarnaast werd u bij aanvang van het persoonlijk onderhoud gevraagd of alles goed ging met u die dag en werd u de mogelijkheid gegeven om extra pauzes te vragen indien u dit nodig achtte. Verder moet worden opgemerkt dat het onderhoud goed is verlopen, er zich geen problemen hebben voorgedaan, u gericht heeft kunnen antwoorden op de vragen van de protection officer en dat noch u noch uw advocaat bezwaar hadden tegen het afnemen van het persoonlijk onderhoud (CGVS, p. 1, 2, 11).

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U haalt aan op het CGVS dat u vreest gedood te worden door de militie van [A.D.] nadat een militielid zijn paspoort wou afhalen, en omdat u bent opgepakt en later ontsnapt uit zijn gevangenis.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat er **discrepanties bestaan tussen wat u verklaarde** op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) tijdens uw voorbereidend gesprek, en wat u verklaart op het CGVS. Ten eerste verklaarde u op DVZ dat u werd opgepakt en in de gevangenis gestoken **nadat** u bij de politie bent langs geweest in een poging om klacht neer te leggen. U linkt uw arrestatie ook aan een mogelijke verklikking door de politie aan de militie van [D.] (Vragenlijst CGVS, 3§1). Gedurende het persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart u echter dat u **eerst** bent opgepakt en in de gevangenis gestoken, en pas na uw ontsnapping naar de politie ging. Dit is een ernstige tegenstrijdigheid die afbreuk doet aan uw geloofwaardigheid. U gevraagd uit te leggen waarom u iets anders vertelde op het CGVS, vertelt u dat u dit niet hebt gezegd op DVZ (CGVS, p. 9, 11). Deze loutere ontkenning overtuigt niet temeer uw verklaringen bij DVZ genuanceerd waren en niet voor interpretatie vatbaar.

Ten tweede verklaarde u op DVZ dat u **legaal** de grens overstak, met een **taxi** (zowel om Libië te verlaten als om in Tunesië verder te reizen) en **zonder smokkelaar** (Verklaringen DVZ 41 en 42). Echter, tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart u dat u **illegaal** het land verliet, met behulp van een smokkelaar en in zijn **privéauto**. U linkt ook uw illegaal vertrek aan het bezoek van de milities bij uw ouders, omdat ze er dus niet van op de hoogte waren dat u was vertrokken gezien u niet in het systeem stond met daarin de namen van diegenen die het land hadden verlaten (CGVS, p. 4, 10). Ook dit is een ernstige tegenstrijdigheid die afbreuk doet aan uw geloofwaardigheid. U hiermee geconfronteerd, komt u niet verder dan: "Nee, het was niet legaal, met behulp van een smokkelaar. Maar van net over Tunesië richting die Tunesië, ja, met een taxi. Het was op DVZ niet gedetailleerd zoals vandaag, ze lieten mij niet uitspreken, ik zei dat ik niet op mijn gemak was, ze onderbraken mij, ik weet niet wat hij vertaalde, want ze lazen het niet

voor in het Arabisch. Ik ben bij de politie gegaan, en dan heb ik getwijfeld, ik had geen vertrouwen... ik voel me duizelig, ik heb niet gegeten, ik heb geen concentratie.” (CGVS, p. 4, 10-11). Deze verklaringen kunnen deze tegenstrijdigheid niet verschonen. U werd namelijk bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud gevraagd of u nog opmerkingen had over het onderhoud op DVZ, waarna u enkel een kleine correctie maakte met betrekking tot een verkeerde datum. Dat u toen verder geen opmerkingen had over bovenstaande punten is dus significant (CGVS, p. 3). Deze discrepanties doen bijgevolg dan ook sterk afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Deze appreciatie wordt nog verder onderstreept door uw verklaringen over de vervolging door de militie van [A.D.].

Ten eerste, u verklaart dat u werd opgepakt en opgesloten voor 1 nacht, waarna u ontsnapte. Vervolgens bent u nog ongeveer 25 à 26 dagen bij uw zus en schoonbroer in een buitenwijk van Tripoli gebleven alvorens u uit Tripoli vertrok. U verklaart dat u in die periode nog uit het huis kwam om uw visumaanvraag te doen en uw visum ook af te halen. U gevraagd of er tussen uw vrijlating en uw vertrek uit Libië nog iets is gebeurd, verklaart u: “Ik was bij mijn zus bij de buitenwijk van Tripoli, ik was niet thuis, gezien de afstand tussen mijn huis en de werkplaats 3 km maar was, was er een risico, en ik ben niet gegaan.” en “Geen problemen, maar ik probeerde uit het land te geraken.” (CGVS, p. 9). Dat u dus verklaart dat er niets meer is gebeurd gedurende die 25 à 26 dagen is niet geloofwaardig. Er kan toch verwacht worden dat, gezien u ontsnapt bent aan een militie die u opsloten en u ook dreigden te doden (CGVS, p. 8), deze militie maatregelen zouden nemen om u te vinden. Dat u dan verklaart dat gedurende 25 à 26 dagen er niets meer gebeurde is dan ook niet geloofwaardig. Zeker gezien blijkt dat die militie alle mogelijkheden heeft om u terug te vinden, dit blijkt uit de verklaringen van de agent toen u een klacht probeerde neer te leggen: “Hij zei dat hij de documenten niet kon doen, dat de mensen van [A.D.] met hen werken op het politiecommissariaat. Het is een militie die gedekt is door de staat, ze mengen zich in de ministeries en al. Het is een militie, de militieleden zijn gekleed in militaire uniformen.” (CGVS, p. 9). Het is dus duidelijk dat de militie zonder al te veel moeite uw thuisadres en de adressen van uw familie zouden kunnen vinden, gezien hun banden met de overheid. Dat u dan verklaart dat er gedurende 25 à 26 dagen niets meer gebeurde, terwijl zij u ook nog eens op uw werk in de winkel hadden opgepakt (CGVS, p. 8) is dan ook niet geloofwaardig. Dit gedrag komt niet overeen met dat van een militie die een doelwit (op de vlucht) zou willen vervolgen. Er kan dus geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen over de vervolging.

Verder is uw gedrag ook helemaal niet evenredig met de vrees die u beweert ten overstaan van deze militie te koesteren. Er kan toch verwacht worden dat, indien u met veel geluk kan ontsnappen uit de gevangenis, u meteen zou onderduiken opdat ze u niet meer zouden kunnen vinden. Dat u dan verklaart dat u nog 25 à 26 dagen bij familie verbleef en zelfs nog naar buiten kwam om uw visum te regelen, is dan ook helemaal niet geloofwaardig (CGVS, p. 9).

Ten tweede, u gevraagd of er na uw vertrek uit Libië nog iets is gebeurd, verklaart u: “Natuurlijk, het had een impact op mijn familie. De winkel van mijn broer werd gesloten door dit probleem. Mijn broer stelt mij gerust, dat alles gaat, jij moet rustig blijven daar. Mijn vader was al oud, 70-72 jaar. 2 personen kwamen naar hem, ze vroegen aan mijn vader hoe het ging. Voor dit moet ik zeggen, **na mijn vertrek gingen ze mij zoeken in de wijk, en bij mijn familie, want ik ben op illegale wijze vertrokken, mijn naam stond niet in het systeem van vertrokkenen.** [...] Maar mijn vader was ongerust, hij stelde mij vragen, of het over de milities ging, of ik banden had met hen, een tijdje erna heeft hij gezondheidsproblemen gehad, en is hij gestorven.” (CGVS, p. 9-10). Hier kan echter geen geloof aan worden gehecht gezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw vervolging toen u nog in Libië was.

Daarnaast linkt u hun zoektocht naar u in uw wijk en bij uw familie aan uw illegaal vertrek uit Libië. Echter, zoals eerder in deze beslissing werd geargumenteed, kan er totaal geen geloof worden gehecht aan uw verklaring dat u illegaal uit Libië bent vertrokken. Gezien u legaal uit Libië bent vertrokken, kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen dat ze u zochten in uw wijk en bij uw familie, omdat uw naam bijgevolg dus wél in het systeem van diegenen die vertrokken waren stond. Er kan dus geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen over wat er nog gebeurde na uw vertrek.

Een laatste puntje betreft uw verwijzing naar uw stam, de al-Mizouri stam en haar gepercipieerde banden met het voormalige Qaddafi-regime. Ten eerste moet enerzijds worden opgemerkt dat u naar aanleiding daarvan problemen heeft wanneer u langs checkpoints passeert omwille van die naam, maar moet anderzijds worden opgemerkt dat u voor de administratie van de overheid werkte in een functie met toch wel een zekere verantwoordelijkheid. Ten tweede moet er worden verwezen naar uw verklaringen over een ver familielid, [M.A.M.] (dus dezelfde familienaam) die presidentskandidaat was bij de verkiezingen (CGVS, p. 3, 5). Het is dus duidelijk op basis van al deze elementen dat uw verwijzing naar uw stam niet zwaarwichtig genoeg is om te ressorteren onder de Vluchtelingenconventie.

Gezien het geheel van bovenstaande observaties kan u de vluchtelingenstatus niet worden toegekend.

Volledigheidshalve merkt het CGVS het volgende op met betrekking tot de door u neergelegde documenten (zie map documenten – documenten 1-12). Wat betreft uw paspoort, uw werkbadge, uw identiteitskaart, uw rijbewijs, uw geboortecertificaat, het overlijdenscertificaat in hoofde van uw vader, uw familieboekje, uw overmaking van uw eigendommen aan uw moeder, uw documenten ter staving van uw tewerkstelling (documenten 1-10) dient opgemerkt dat deze documenten betrekking hebben op uw identiteit, die van uw familie, het overlijden van uw vader, uw werk, elementen die hier op zich niet in twijfel moeten worden getrokken. Wat betreft het psychologisch rapport (document 11), dit werd eerder al besproken. Wat betreft de berichten tussen u en uw ex-collega over het opsporingsbericht (document 12), alsook het filmpje dat hij u doorstuurde dient eerst en vooral te worden opgemerkt dat stukken slechts waarde hebben ter ondersteuning van een coherent en geloofwaardig relaas, wat in casu niet het geval is. Daarnaast moet worden opgemerkt dat de context en de verstuurder onmogelijk zijn af te leiden uit deze documenten. De door u neergelegde stukken doen aan bovenstaande appreciatie dan ook geen afbreuk.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libië (zie **Algemeen Ambtsbericht Libië** van september 2021, beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2021/09/30/algemeen-ambtsbericht-libie-van-september-2021>; **Algemeen Ambtsbericht Libië** van februari 2023, beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2023/02/28/algemeen-ambtsberichtlibie-februari-2023>; en de **COI Focus Libië: Burgerslachtoffers 2022-2023** van 6 december 2023) blijkt dat er sinds de val van Muammar Khadaffi in 2011 een situatie van politieke verdeeldheid waarbij een veelheid aan gewapende confrontaties tussen verschillende spelers plaatsvond die allen concurreren voor de macht. Op 23 oktober 2020 werd er een officieel staakt het vuren afgekondigd dat tot op heden stand houdt.

Het westen en zuidwesten van Libië viel na het staakt-het-vuren grotendeels onder de controle van de Government of National Accord (GNA). Het Libyan National Army (LNA) had de controle over het oosten van het land en ook over delen van het zuiden van Libië. In maart 2021 werd een overgangsregering gevormd, de Government of National Unity (GNU), die enerzijds de GNA en anderzijds de overheid in het oostelijke Tobroek, de House of Representatives (HoR), verving. Hierdoor werden de twee politiek verdeelde Libische kampen formeel verenigd. In de praktijk bleef de militaire macht net zo verdeeld als voorheen, en bleef het LNA onafhankelijk handelen van de GNU. Verder beheerste een veelvoud aan milities en gewapende groeperingen verschillende delen van het land. Nadat de voor december 2021 voorziene presidentsverkiezingen werden uitgesteld zegde het in Benghazi zetelende Libische parlement in februari 2022 het vertrouwen in de door de Verenigde Naties erkende regeringsleider premier Dbeibah (GNU) op en benoemde het Fathi Bashagha als zijn opvolger. Zo ontstond er een politieke patstelling met twee regeringen en twee premiers. Deze politieke impasse tussen Dbeibah en Bashagha hield aan in 2023. De huidige veiligheidssituatie in Libië wordt derhalve nog steeds grotendeels bepaald door het ontbreken van een sterk centraal gezag en de aanwezigheid van een grote verscheidenheid aan lokale gewapende groeperingen waartussen fricties blijven bestaan ten gevolge van het wegvallen van een gemeenschappelijke vijand en het aanhoudende machtsvacuüm. De machtsverhoudingen in Libië zijn tijdens de verslagperiode niet wezenlijk veranderd, al hebben zich hier en daar wel, zoals in Tripoli, kleine wijzigingen voorgedaan wat betreft de groepen die controle uitoefenen over bepaalde gebieden.

Niettegenstaande de politieke impasse in het land, is er sprake van een opvallende verbetering in de veiligheidssituatie in Libië. Er is een significante daling van het aantal gevechten en een duidelijke terugloop van het aantal slachtoffers vanaf het derde trimester van 2020. Dit loopt gelijk met het afsluiten van de wapenstilstand van oktober 2020 en de vorming van een regering van nationale eenheid in maart 2021. Hoewel de veiligheidssituatie in het hele land gespannen bleef, hield het staakt-het-vuren stand. Er vonden tijdens de verslagperiode maar weinig gewapende confrontaties plaats. Ook het aantal burgerslachtoffers door conflict gerelateerd geweld is in 2022 en 2023 op een relatief laag niveau gebleven. Het zwaartepunt van het geweld ligt in en rond Tripoli. Van januari 2022 tot 27 oktober 2023 telde ACLED in heel Libië 36 incidenten met burgerdoden. Bij deze incidenten kwamen 76 burgers om het leven. 36 burgers werden

gedood waarbij zij niet het beoogde doelwit waren. De overige 40 burgers waren het slachtoffer van gericht geweld.

In Tripolitanië is de GNU sinds maart 2021 aan de macht. Bashagha heeft in 2022 verschillende keren getracht zich met steun van aan hem loyale gewapende groeperingen als nieuwe premier in Tripoli te doen gelden, echter tevergeefs. Zijn laatste poging in augustus 2022 mondde uit in gevechten in Tripoli, waarbij 42 doden (waarvan 4 burgers) en 159 gewonden vielen. Het lukte de Stability Support Apparatus (SSA) en de Special Deterrence Force (SDF-Radaa) de overhand te krijgen en de hoofdkwartieren van de betrokken groeperingen in te nemen. De gevechten in Tripoli en omgeving van augustus 2022 leidden tot een belangrijke verschuiving in de verhouding tussen de gewapende groepen in het gebied, waarbij GNU gelieerde groeperingen controle verwierven over gebieden die voorheen in handen waren van groepen die Bashagha steunden. Hoewel Bashagha in september 2022 had aangekondigd dat hij verder vanuit Sirte en Benghazi zou opereren, vonden er in het westen van Tripoli nadien nog nieuwe gewapende confrontaties plaats tussen eenheden trouw aan Dbeibah en eenheden loyaal aan Bashagha. Zo was er op 19 en 25 september 2022, sprake van gevechten in Zawiya, ten westen van Tripoli waarbij naar verluidt ten minste 5 burgers omkwamen en 10 burgers gewond raakten. Ook in 2023 bleef de situatie gespannen en was er sprake van sporadische confrontaties tussen gewapende groepen in Tripoli en de omliggende westelijke gebieden over territoriale controle. Er vonden verder ook conflicten plaats tussen gewapende groeperingen, soms te midden van woonwijken. Er werd echter nauwelijks tot geen melding gemaakt van burgerslachtoffers. Het meest gewelddadige incident vond plaats midden augustus 2023, toen er gevechten uitbraken nadat leden van de Special Deterrence Forces (SDF) commandant Mahmoud Hamza van de 444e brigade aanhielden op het vliegveld. De gewapende confrontaties tussen voornoemde groepen, die beide grondgebied in Tripoli en de omliggende gebieden onder controle hebben, hielden twee dagen aan. De confrontaties stopten op 15 augustus 2023 nadat er overeengekomen werd dat de SDF Hamza zou overdragen aan de SSA en de strijders zouden terugkeren naar hun respectievelijke basissen. Niettegenstaande het geweld dat toen plaatsvond hoofdzakelijk doelgericht van aard was, zorgde de aard van het gebruikte geweld er echter voor dat er ook willekeurige slachtoffers vielen. Er werden minstens 55 mensen gedood en minstens 100 geraakt gewond tijdens de gevechten. Het was niet mogelijk om het aantal burgers die slachtoffer werden van de gevechten die plaatsvonden op 14 en 15 augustus 2023 te bepalen. De bronnen geven alleen het volledige aantal doden en gewonden aan. Verder vonden er plaatselijk gewapende confrontaties plaats tussen georganiseerde criminele groeperingen over de controle van illegale activiteiten. Het geweld in Tripolitanië is hoofdzakelijk doelgericht van aard en neemt er de vorm aan van luchtaanvallen, doelgerichte aanvallen op controleposten, doelgericht geweld tegen burgers, en het hardhandig onderdrukken van demonstraties.

Het Libyan National Army (LNA) onder leiding van Khalifa Haftar, heeft de controle over het oosten van het land en ook over delen van het zuiden en zuidwesten van Libië. In de oostelijke regio Cyrenaica vonden er in de verslagperiode geen grootschalige gevechten plaats, vooral doordat het LNA de controle daar stevig in handen heeft. Het geweld dat er in de regio plaatsvindt is hoofdzakelijk doelgericht van aard, en neemt er de vorm aan van luchtaanvallen, stamconflicten, moordaanslagen, en ontvoeringen. De veiligheid voor burgers in het zuidelijke Fezzan wordt voornamelijk verzorgd door lokale veiligheidsstructuren, zoals stammen- en buurtmilities. Tijdens de verslagperiode vonden er geen grootschalige gevechten plaats in de regio. Er wordt verder nauwelijks tot geen melding gemaakt van burgerslachtoffers.

Voorts blijkt dat zowel het aantal binnenlandse als buitenlandse burgervluchten in Libië zijn toegenomen.

Internationaal luchtverkeer is momenteel mogelijk via de luchthavens van Tripoli, Mitiga airport, Benghazi en Misrata. Binnenlandse vluchten werden hervat vanaf luchthavens in het oosten, het westen en het zuiden (Sabha) van Libië. Ook de afname van het aantal intern ontheemden (IDP's) en de parallele toename van het aantal terugkeerders, duiden op een verbetering van de veiligheidssituatie in Libië sinds 2020.

De Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) meldde in augustus 2023 dat er 125.802 binnenlandse ontheemden (IDP) in Libië waren. Het aantal IDP was met 70 procent gedaald sinds

oktober 2020. Sindsdien zijn er geen nieuwe ontheemden ingevolge gewapende confrontaties gemeld. Tegelijkertijd keerden er meer dan 705.000 (85% van de getraceerde ontheemden) terug naar hun regio van herkomst. De terugkeer vond vooral plaats naar Benghazi, Tripoli, Aljara, Sirte, Derna en Misrata. De verschillende lokale escalaties van vijandelijkheden en gewapende confrontaties die gerapporteerd werden gedurende 2022 en de eerste helft van 2023 hebben niet geleid tot nieuwe binnenlandse ontheemding, wat IOM doet besluiten dat de afgelopen twee jaar de veiligheidssituatie niet langer de belangrijkste oorzaak van ontheemding in Libië is zie IOM Libya, Displacement and Solutions Report, augustus 2023, beschikbaar op <https://dtm.iom.int/reports/libyadisplacement-and-solutions-report-august-2023>.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er nog op dat het EHRM in het arrest in de zaak A.A. v. Zweden van 13 juli 2023 (zaak nr. 4677/20) (beschikbaar op <https://hudoc.echr.coe.int/?i=001-225773>) vaststelde dat er sinds oktober 2020 een staakt-het-vuren van kracht is in Libië, en dat dit geleid heeft een drastische vermindering van het aantal burgerslachtoffers en tot de mogelijkheid voor ontheemde Libiërs om terug te keren naar hun regio van herkomst. Hoewel het Hof erkende dat de situatie in Libië fragiel blijft, vond het geen reden om te twifelen aan de conclusie van de Zweedse autoriteiten dat de actuele veiligheidssituatie in Libië niet van dien aard is dat er moet besloten worden dat alle Libische onderdanen die asiel aanvragen nood hebben aan internationale bescherming. Het Hof besloot dat de veiligheidssituatie in Libië niet dermate ernstig is dat de terugkeer van een persoon naar Libië een schending van artikel 3 EVRM inhoudt (EHRM, A.A. v. Zweden, no. 4677/20, 13 juli 2023, § 50-52).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Libië nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Libië afkomstige verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er zich in Libië met enige regelmaat incidenten voordoen, maar dat er geen gewag kan gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Libië actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Libië in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Libië een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Libië. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van de artikelen 48/3, 57/6/2 en 62, § 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij betoogt dat zijn psycholoog en dokter mentale stoornissen hebben vastgesteld die gelinkt zijn aan eerdere traumatische ervaringen, wat volgens hem een bijzonder belangrijk element is om zijn huidige vrees voor vervolging en ernstige schade te evalueren, waarbij hij verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

Hij vervolgt dat hij bij het CGVS duidelijk verklaard heeft dat hij moeilijkheden had met de tolk en dat de verklaringen hem er niet werden voorgelezen. Hij meent dat hij niet kan worden afgerekend op één misverstand gezien de vele details die hij kon geven. Volgens hem wordt zijn verhaal ondersteund door talrijke bewijzen. Dat hij bij de DVZ verklaard heeft dat hij de grens legaal was overgestoken met een taxi zonder de hulp van een smokkelaar en dan bij het CGVS verklaard heeft dat hij het land illegaal had verlaten met de hulp van een smokkelaar tracht hij vervolgens uit te leggen. Hij stelt in dit verband dat hij met een voertuig van Libië naar Tunesië en vervolgens met een taxi vanuit Tunesië is gereisd en dat alles heel snel ging, wat volgens hem de reden kan zijn waarom er taxi staat vermeld en de tolk er niet op gelet heeft om het verschil te noteren. Hij vervolgt dat hij in feite legaal heeft gereisd omdat hij een visum had, dat hij ook kon vertrekken met de hulp van iemand die alles regelt en wijst hij erop dat hij alles over zijn reis precies heeft uitgelegd tijdens zijn verhoor.

Hij vervolgt dat hij ervoor koos om bij een familielid te verblijven die ver van de stad woonde en omdat er zo maar weinig kans was dat hij gevonden zou worden. Hij licht toe dat hij een persoon moest vinden die bereid was om hem te ontvangen en die hij in vertrouwen kon nemen. Hij stelt nog dat hij duidelijk uitgelegd heeft dat hij Libië heeft verlaten en dat zijn familieleden daarna zijn gevolgd en dat de militie bij hen is langs geweest en dat zijn familie nog steeds problemen kent.

Hij benadrukt dat hij tijdens zijn verhoor bij het CGVS heeft uitgelegd dat hij een reële angst had vanwege zijn lidmaatschap van de stam Al Mizouri, die banden heeft met het Qaddafi-regime, maar dat hier geen analyse over werd gemaakt.

Met betrekking tot het videofragment legt hij uit dat daarin een officieel document te zien is waaruit blijkt dat hij problemen heeft. De motieven hieromtrent betreffen volgens hem standaard motieven zonder dat er ingegaan wordt op de bijzonderheid ervan. De documenten moeten volgens hem beschouwd worden als een betrouwbare bron, waarbij hij verwijst naar arrest Singh van het EHRM.

In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van de artikelen 48/4, 48/5, 48/6, 51/8, 57/6/2 en 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 3 van het EVRM, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de artikelen 4.3 en 15, c) van richtlijn 2011/95/EU.

Hij verwijt de commissaris-generaal zich, voor wat betreft de veiligheidssituatie in Tripoli, slechts gebaseerd te hebben op de COI focus van Cedoca van september 2021 en op een rapport van 6 december 2023. Daarnaast werd er enkel beroep gedaan op één kwantitatief criterium, zijnde het aantal burgerslachtoffers als gevolg van veiligheidsincidenten. Hij meent dat de situatie en de realiteit ter plaatse complexer, problematischer en ernstiger is dan de commissaris-generaal doet vermoeden. Volgens hem is er nog steeds een mate van willekeurig geweld in de context van een gewapend conflict waardoor hij een reëel risico loopt op ernstige schade. Hij verwijt de commissaris-generaal geen rekening te houden met de impact die de gewapende aanval en het beleg van Tripoli hadden op de burgerbevolking die zich in de regio verplaatst, zoals de achtergelaten landmijnen en valstrikken, die nog steeds verantwoordelijk zijn voor een groot aantal burgerslachtoffers, wat blijkt uit de rapporten van *Human Rights Watch*. Hij stelt dat nergens in de gegevens van het CGVS dit aantal doden en gewonden door achtergelaten landmijnen weerspiegeld wordt, wat de indruk wekt dat het enige kwantitatief criterium van de verdediging ook op een zeer restrictieve manier wordt gemeten. Verder somt hij persartikels op die de toenemende intensiteit van de gewapende gevechten in Libië analyseren en beoordelen. Hij verwijt de commissaris-generaal niet te motiveren waarop zij zich baseert om vast te stellen dat er momenteel geen niveau van willekeurig geweld is in Libië dat serieuze redenen geeft om aan te nemen dat hij bij terugkeer in dat land een reëel risico zou lopen op ernstige schade.

3. Over de rechtspleging

3.1. De verwerende partij heeft middels haar nota van 10 juni 2024 de Raad verzocht om onderhavige zaak te behandelen via een louter schriftelijke procedure.

Verzoeker heeft de Raad echter op 1 juli 2024 gemeld zich te verzetten tegen de behandeling van zijn dossier via een louter schriftelijke procedure.

Gelet op het bezwaar van verzoeker wordt dan ook geen toepassing gemaakt van de procedure voorzien in artikel 39/73-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

3.2. Onderhavig verzoekschrift werd tijdig neergelegd, met name op 22 mei 2024 om 23:58:08, wat blijkt uit het Jbox verzendingsattest toegevoegd aan het rechtsplegingsdossier, waardoor de door de commissaris-generaal ingeroepen exceptie van niet-ontvankelijkheid niet wordt bijgetreden.

4. Nieuwe stukken

4.1. Op 3 februari 2025 legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer waarin hij refereert aan de volgende nieuwe stukken:

- Le Journal de Montréal, "*Libye: des combats entre groupes armés causent la mort d'une civile*", 17 juli 2024;
- Reuters, "*Nine killed, 16 wounded in clashes in Libya's Tripoli*", 9 augustus 2024;
- Le Journal de Montréal, "*Libye: des affrontements entre groupes armés au cœur de Tripoli*", 12 april 2024;
- Security Council Report, *December 2024 Monthly Forecast: Libya*, 1 december 2024.

5. Onderzoek van de gegrondheid van het beroep

5.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5.3. Bijzondere procedurele noden

In de bestreden beslissing wordt in overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet vastgesteld dat er, op grond van het geheel van de gegevens in het administratief dossier, in verzoekers hoofde geen bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit het door verzoeker neergelegde psychologisch rapport van 12 maart 2024 blijkt niet dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS niet of onvoldoende bij machte was om accurate en

waarheidsgetrouwe verklaringen af te leggen over de kernelementen van zijn verzoek om internationale bescherming. In het rapport attesteert de psychologe dat verzoeker sinds 18 januari 2023 tweemaandelijks op consultatie komt en dat uit deze consultaties blijkt dat hij in grote psychische nood verkeert ten gevolge van de gebeurtenissen die hij heeft meegemaakt. Zij bevestigt dat hij te kampen heeft met slaap-, concentratie- en maagproblemen, nachtmerries, verlies van eetlust en nervositeit. Zij voegt eveneens toe dat zijn toestand door de medische zorgen in het opvangcentrum verbeterd is en dat het therapeutisch werk hem in staat gesteld heeft om zijn problemen te verwerken en zijn menselijke waardigheid te herstellen (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 11). Dat hij omwille van de in het psychologisch verslag aangehaalde symptomen niet in staat zou zijn geweest om de asielprocedure op gedegen wijze te doorlopen, blijkt niet.

Voorts wijst niets erop dat zijn mentaal-psychologische toestand tijdens het gehoor dermate verstoord was dat hij niet in staat mocht worden geacht om correcte en volledige verklaringen af te leggen over de feiten en gebeurtenissen waarop zij zich beroept in het kader van zijn beschermingsverzoek. Bij aanvang van het persoonlijk onderhoud wordt hij er door de *protection officer* op gewezen dat hij, indien hij de vraag niet zou begrijpen of niet zou begrijpen waar men naartoe wil, dit altijd mag aangeven en dat er dan naar een betere formulering gezocht zal worden, alsook dat hij het steeds mag voorstellen als hij een pauze nodig heeft (NPO, p. 2). Op een gegeven moment geeft verzoeker aan dat hij zich duizelig en ongeconcentreerd voelt omdat hij niet heeft gegeten en begeleidt de *protection officer* hem naar het toilet zodat hij wat water op zijn gezicht kan doen (NPO, p. 11). Desondanks verzoeker op het einde stelt dat hij door bepaalde vragen overstuur raakte, verklaart hij dat hij alle vragen goed begrepen heeft en heeft hij niks bijkomends over zijn problemen toe te voegen (*ibid.*). Overigens wordt opgemerkt dat verzoeker, gevraagd naar zijn gezondheidstoestand bij de DVZ, geen melding maakte van enige psychologische moeilijkheden (AD CGVS, deel DVZ, Verklaring DVZ 28.07.22, punt 38). Uit de vragenlijst 'bijzondere procedurele noden' DVZ van 28 juli 2022 blijkt voorts dat verzoeker negatief antwoordde op de vraag of er elementen of omstandigheden zijn die het vertellen van zijn verhaal of deelname aan de procedure internationale bescherming kunnen bemoeilijken (AD CGVS, deel DVZ, Vragenlijst bijzondere procedurele noden 28.07.22).

Waar verzoeker wijst op zijn mentale stoornissen ten gevolge van zijn traumatische ervaringen, dient, gelet op het voorgaande, te worden besloten dat hij niet kampt met psychologische problemen die hem zouden beletten om de vragen van de *protection officer* te beantwoorden, gezien dit enerzijds geen steun vindt in het psychologisch attest en anderzijds geen weerslag vindt in de stukken van het administratief dossier, waardoor niet kan worden vastgesteld dat verzoeker niet in staat zou zijn geweest om zijn asielprocedure op gedegen wijze te doorlopen.

5.4. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

5.4.1. Het vluchtrelaas van verzoekers kan als volgt worden samengevat. Verzoeker vreest gedood te worden door de milizie van A.D. nadat hij geweigerd had het paspoort van een militielid af te leveren op de dienst waar hij werkte. Daarnaast stelt hij veel problemen te hebben bij de *checkpoints* omdat hij behoort tot de stam al-Mizouri, die gekend staat als pro-Qadaffi.

5.4.2. Middels de bestreden beslissing weigert de commissaris-generaal verzoeker de vluchtelingenstatus toe te kennen en oordeelt zij dat hij geen reëel risico op ernstige schade loopt, waarbij zij zich baseert op volgende vaststellingen:

- i) Verzoeker slaagt er niet in zijn vrees voor de milizie van A.D. aannemelijk te maken, gezien (a) hij tegenstrijdige verklaringen aflegt over de volgorde waarin hij in de gevangenis terecht kwam, een klacht wilde indienen bij de politie en over zijn legaal of illegaal vertrek uit Libië; (b) het niet geloofwaardig is dat er niets meer gebeurd is gedurende de 25 à 26 dagen dat hij bij zijn zus en schoonbroer heeft verbleven; (c) zijn gedrag, dat hij na zijn ontsnapping nog 25 à 26 dagen bij zijn familie heeft verbleven en zelfs nog naar buiten kwam om zijn visum te regelen, niet evenredig is met de vrees die hij beweert ten overstaan van deze milizie te koesteren; (d) er geen geloof gehecht kan worden aan zijn verklaringen over wat er na zijn vertrek uit Libië nog gebeurd is nu er enerzijds geen geloof kan worden gehecht aan zijn vervolging toen hij nog in Libië was en er anderzijds geen geloof kan worden gehecht aan zijn verklaring illegaal uit Libië te zijn vertrokken;
- ii) Verzoekers verwijzing naar zijn lidmaatschap van de al-Mizouri stam en diens gepercipieerde banden met het voormalige Qaddafi-regime is niet zwaarwichtig genoeg om te ressorteren onder het Vluchtelingenverdrag nu (a) het niet verenigbaar is dat hij enerzijds stelt problemen te ondervinden wanneer hij langs *checkpoints* passeert, terwijl hij anderzijds voor de administratie van de overheid werkte in een functie met toch wel een zekere verantwoordelijkheid en (b) het mogelijk was voor zijn familielid met dezelfde familienaam om presidentskandidaat te zijn bij de verkiezingen;
- iii) De door verzoeker neergelegde documenten doen geen afbreuk aan voorgaande appreciatie gezien (a) zijn paspoort, zijn werkbadge, zijn identiteitskaart, zijn rijbewijs, zijn geboortecertificaat, het overlijdenscertificaat van zijn vader, zijn familieboekje, het document betreffende de overmaking van zijn eigendommen aan zijn moeder en zijn werkdocumenten louter betrekking hebben op zijn identiteit, die van

zijn familie, het overlijden van zijn vader en zijn werk, wat elementen zijn die niet in twijfel worden getrokken; (b) het psychologisch rapport eerder al besproken werd; (c) de berichten tussen hem en zijn ex-collega over het opsporingsbericht, alsook het filmpje slechts waarde hebben ter ondersteuning van een coherent en geloofwaardig relaas, wat *in casu* niet het geval is en het onmogelijk is de context en de verstuurder af te leiden uit deze documenten.

5.4.3. In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven zijn pertinent en draagkrachtig, vinden steun in het administratief dossier en worden niet *in concreto* weerlegd in het verzoekschrift. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter, zoals blijkt uit de uiteenzetting die volgt, in gebreke blijft. De bestreden beslissing motiveert terecht dat verzoeker de aangehaalde vervolgingsfeiten niet aannemelijk gemaakt heeft en dat hij niet aannemelijk maakt dat hij Libië verlaten heeft omwille van een persoonlijke gegronde vrees voor vervolging.

5.4.3.1. Vooreerst maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij een gegronde vrees heeft om gedood te worden door de militie van A.D., nadat hij geweigerd had een paspoort af te geven aan een militielid.

5.4.3.1.1. Ten eerste legt verzoeker tegenstrijdige verklaringen af, die de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas ernstig op de helling plaatsen.

Bij de DVZ geeft verzoeker aan dat hij zich ingevolge zijn problemen met de militieleden eerst richtte tot zijn baas, die hem niet kon verder helpen en dat hij nadien naar het politiebureau ging waar hij probeerde een klacht in te dienen. Hij vervolgt dat hij hierna werd aangesproken door A.D., die vermoedelijk op de hoogte gebracht was van zijn klacht door de politie. Hij stelt dat hij daarna werd meegenomen door A.D., die hem voor één dag opsloot, maar dat hij is kunnen ontsnappen (AD CGVS, deel DVZ, Vragenlijst 23.05.23, vraag 3.1.). Tijdens het persoonlijk onderhoud wijzigt verzoeker de volgorde van voormelde gebeurtenissen. Hij verklaart dat hij werd meegenomen en opgesloten en dat hij zich na zijn ontsnapping, op aanraden van zijn schoonbroer, tot het politiecommissariaat richtte om een klacht in te dienen (NPO, p. 9). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid die nefast is voor de geloofwaardigheid van zijn relaas, ontkent verzoeker simpelweg dit zo gezegd te hebben (NPO, p. 11). Het louter volharden in één versie van de verklaringen, met name deze afgelegd voor het CGVS, is echter niet van aard om de vaststellingen van de commissaris-generaal dienaangaande in een ander daglicht te stellen. Er anders over oordelen zou immers elk opeenvolgend verhoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken.

Waar verzoeker zich ter verschoning van deze tegenstrijdigheden tracht te verschuilen achter het verweer dat hij onder druk gezet werd bij de DVZ (NPO, p. 3, 11) en problemen met de tolk, kan hij niet gevolgd worden. Indien de omstandigheden aldaar werkelijk van die aard zouden zijn geweest dat een correct verhoor en het geven van antwoorden niet mogelijk of bemoeilijkt werd, kan redelijkerwijze verwacht worden dat verzoeker hier melding van maakt. Nochtans blijkt uit de gegevens van het administratief dossier niet dat hij of zijn raadsman nog bijkomende opmerkingen geformuleerd hebben na afloop van het interview bij de DVZ, noch maakt hij van de mogelijkheid gebruik om deze tegenstrijdigheden recht te zetten aan het begin van het persoonlijk onderhoud. Hij geeft weliswaar aan dat een bepaalde datum niet correct genoteerd werd (NPO, p. 3), maar vermeldt geen problemen met betrekking tot de voormelde tegenstrijdigheden. Bovendien blijkt uit de DVZ-vragenlijst – in tegenstelling tot wat hij beweert (NPO, p. 3) – dat deze hem in het Arabisch werd voorgelezen. Dat hem niets werd voorgelezen, is onverenigbaar met de vaststelling dat hij deze desondanks zonder voorbehoud heeft ondertekend, waarbij hij uitdrukkelijk verklaarde dat alle genoteerde verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen (AD CGVS, deel DVZ, Vragenlijst 23.05.23). Het betoog dat eventuele tegenstrijdigheden te wijten zijn aan het chaotisch en gehaast verloop van het onderhoud op de DVZ, kan evenmin overtuigen, nu het loutere feit dat er minder tijd genomen wordt voor het interview bij de DVZ dan dat voor het CGVS, niets afdoet aan de verwachting dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, vanaf het eerste interview waarheidsgetrouwe verklaringen dient af te leggen. Bij het invullen van de vragenlijst wordt de asielzoeker erop gewezen dat van hem wordt verwacht dat hij kort maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot zijn vlucht hebben geleid. In deze ontslaat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, verzoeker geenszins van zijn medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn asielmotieven te vermelden bij de DVZ. De duur van het interview bij DVZ is hierbij irrelevant. In dit verband wordt er voorts op gewezen dat redelijkerwijze van verzoeker kan worden verwacht dat hij alle wezenlijke elementen waarover specifieke vragen worden gesteld, correct kan aanduiden, ook bij het invullen van de vragenlijst bij de DVZ. Verzoeker draagt bijgevolg de verantwoordelijkheid voor het volledig en gedetailleerd communiceren van alle feitelijke gegevens die relevant zijn ter ondersteuning van zijn asielrelaas. Waar hij tot slot eenvoudigweg verwijst naar de vele details die hij tijdens het persoonlijk onderhoud kon geven, slaagt hij er niet in een ander licht te werpen op voorgaande vaststellingen en evenmin op de pertinente en draagkrachtige motieven hieromtrent in de bestreden beslissing, waardoor deze integraal worden overgenomen.

Daarnaast is hij niet consistent over de organisatie van zijn vertrek uit Libië. Bij de DVZ gevraagd wie zijn reis georganiseerd heeft, antwoordt verzoeker dat hij een juwelier kende die contact had met de ambassadeur van Malta in Libië, die er op zijn beurt voor gezorgd heeft dat hij een visum verkreeg. Vervolgens gevraagd naar de naam van de smokkelaar, stelt verzoeker uitdrukkelijk dat er geen sprake was van een smokkelaar omdat hij met een paspoort kon reizen. Over de grensoverschrijding van Libië en Tunesië stelt hij dat dit legaal gebeurde met een taxi en dat hij hier legaal kon verblijven (AD CGVS, deel DVZ, Verklaring DVZ 28.07.22, punt 41 en 42). Wanneer hij echter tijdens het persoonlijk onderhoud gevraagd wordt of hij Libië op legale of op illegale wijze verlaten heeft, beweert hij dat hij dit illegaal moest doen omdat hij niet legaal kon vertrekken door zijn werkzaamheden op het bureau van de afgifte van de paspoorten. Hij stelt dat hij gebruik maakte van een smokkelaar die hem liet vertrekken in een grensdorp tussen Libië en Tunesië en die hem hielp om ervoor te zorgen dat er een stempel op zijn paspoort geplaatst werd. Zij reisden met een privéauto van de smokkelaar zelf (NPO, p. 4). Waar hij zich ter verschoning van deze tegenstrijdigheid tracht te verschuilen achter het betoog dat hij in feite legaal gereisd heeft omdat hij een visum had en hij gewoon wilde uitleggen dat er een tussenpersoon bij betrokken was, die hem hielp vertrekken en aan wie hij een aanzienlijk bedrag moest betalen, beperkt hij zich tot een gekunstelde *post factum*-bewering, die geenszins steun vindt in de notities van het persoonlijk onderhoud. Hij stelt immers uitdrukkelijk dat hij niet anders kon dan illegaal het land te verlaten, gelet op zijn werkzaamheden voor de overheid (NPO, p. 4). Gelet op wat *supra* uiteengezet werd, kan verzoeker voorts bezwaarlijk betogen dat de tolk verkeerd vertaald heeft dat hij met de taxi vanuit Libië naar Tunesië gereisd is (AD CGVS, deel DVZ, Verklaring DVZ 28.07.22, punt 42). Bij het begin van het persoonlijk onderhoud maakt hij immers geen melding van deze beweerde onoplettendheid door de tolk, terwijl hij nochtans wel wijst op een foute datum (NPO, p. 3).

5.4.3.1.2. Vervolgens wordt geen geloof gehecht aan zijn eigen gedrag na zijn ontsnapping, noch aan het gedrag van de militieleden van A.D..

Verzoekers houding staat niet in verhouding tot de ernst van de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten. Immers, nadat hij door de militieleden met de dood bedreigd werd, gearresteerd werd, voor één dag opgesloten werd en vervolgens kon ontsnappen, verbleef hij nog 25 à 26 dagen bij zijn zus en zijn schoonbroer in een buitenwijk van Tripoli. Hij begaf zich bovendien nog naar buiten om zijn visum aan te vragen en te gaan ophalen (NPO, p. 9). Indien hij werkelijk gevisceerd zou worden door de militie van A.D. en uit hun gevangenis kon ontsnappen, kan niet ingezien worden waarom hij nog bijna een volledige maand wachtte alvorens het land definitief te verlaten en zich in de tussentijd nog naar buiten begaf. Dat hij enkel noodzakelijke verplaatsingen maakte om zijn visum in orde te brengen en niet afsprak op openbare plaatsen, biedt geen verschoning voor dergelijk risicovol gedrag, te meer gezien de militieleden al in het verleden getoond hadden dat zij geen moeilijkheden ondervonden om hem te lokaliseren.

Daarnaast is het niet aannemelijk dat verzoeker, indien de militieleden hem werkelijk wilden vermoorden en hij werkelijk ontsnapte nadat hij door hen gevangen werd genomen, 25 à 26 dagen ongestoord bij zijn zus en schoonbroer in een buitenwijk van Tripoli kon verblijven en zelfs nog uitstappen naar buiten kon doen, zonder dat er verder nog iets gebeurd is (NPO, p. 8-10). Dergelijke uitermate lakse en afwachtende houding vanwege de militieleden valt moeilijk te rijmen met hun intenties om verzoeker te vermoorden. Dat hij voor een familielid koos dat ver van de stad woonde en dat er aldus weinig kans was dat hij gevonden zou worden, betreft geen dienstig verweer. Gezien verzoeker stelt dat de militie dichte banden met de politie had (NPO, p. 9), zou het hen immers niet veel moeite gekost hebben om zijn thuisadres en de adressen van zijn familieleden op te vragen en hem op te sporen. Dit blijkt overigens ook uit de vaststelling dat zij hem zonder problemen konden vinden en arresteren in de winkel waar hij werkte (NPO, p. 8).

5.4.3.1.3. Tot slot legt verzoeker geen geloofwaardige verklaringen af over de problemen die zijn familie na zijn vertrek nog ondervonden heeft. Zo is het niet aannemelijk dat de militieleden verzoeker, tijdens de 25 à 26 dagen dat hij nog in Libië verbleef, niet zijn komen zoeken bij zijn zus en zijn schoonbroer, noch bij de rest van zijn familie, maar dat zij hem, na zijn vertrek uit Libië bijna een maand later, wel zijn komen zoeken bij zijn familie thuis. Bovendien kan hij niet overtuigen waar hij deze bezoeken linkt aan het gegeven dat hij op illegale wijze vertrokken was en zijn naam aldus niet in het systeem van de vertrokkenen stond. Nu hij, gelet op hetgeen *supra* uiteengezet werd, geen consistente verklaringen aflegt over zijn vertrek uit het land en de organisatie van zijn vlucht, is het allerm minst aannemelijk dat hij op illegale wijze het land verlaten heeft en dat hij niet in het systeem gesignaleerd zou staan. Hiernaast stelt hij dat zij zijn vader hebben aangesproken om te vragen hoe het met hem ging. Echter, moesten zij daadwerkelijk willen weten waar hij zich bevond, kan redelijkerwijze verondersteld worden dat zij doortastender zouden optreden dan louter – en pas een aanzienlijke tijd later – navraag te doen naar zijn welbevinden bij zijn vader (NPO, p. 9-10). Door in zijn verzoekschrift simpelweg te benadrukken dat zijn familie nog steeds problemen kent en dat de militie bij hen is langs geweest, is hij niet in staat om een ander licht te werpen op voorgaande motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, waardoor zij onverminderd overeind blijven en integraal worden overgenomen.

5.4.3.1.4. Verzoeker betwist niet dat zijn paspoort, zijn werkbadge, zijn identiteitskaart, zijn rijbewijs, zijn geboortecertificaat, het overlijdenscertificaat van zijn vader, zijn familieboekje, het document betreffende de

overmaking van zijn eigendommen aan zijn moeder en zijn werkdocumenten (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stukken 1-10) louter betrekking hebben op zijn identiteit, die van zijn familie, het overlijden van zijn vader en zijn werk, wat elementen zijn die *in casu* niet ter discussie staan, waardoor zij niet volstaan om zijn vluchtrelaas geloofwaardig te bevinden.

De berichten tussen hem en zijn ex-collega, die zouden aantonen dat er tegen hem een arrestatiebevel is uitgevaardigd en dat hij "onder surveillance" staat omwille van zijn weigering om een paspoort uit te reiken aan het militielid van A.D. (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 12; NPO, p. 6), kunnen de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas evenmin herstellen. Daargelaten de vaststelling dat zij geen geloofwaardig relaas ondersteunen, kunnen deze door eender wie, eender wanneer of in eender welke context verstuurd zijn en kunnen zij gemakkelijk geënceneerd of gemanipuleerd worden. Zij gaan ook niet uit van een officiële instantie, waardoor hun authenticiteit niet kan worden nagegaan. Hoewel hij erop wijst dat in deze berichten een filmpje van een officieel document te zien is dat zijn problemen aantoont, laat hij na dit officieel document voor te leggen, waardoor onmogelijk kan worden nagegaan of dit werkelijk om een arrestatiebevel gaat en om welke reden dit werd uitgevaardigd. Waar verzoeker stelt dat de desbetreffende motivering standaard is zonder dat er wordt ingegaan op de bijzonderheid, laat hij na de voorgaande kritiek op dienstige wijze te weerleggen en zonder *in concreto* in te gaan op zijn stukken. Hoe dan ook schuift de commissaris-generaal, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, deze stukken niet zomaar aan de kant, zij beoordeelt ze wel degelijk naar inhoud. De verwijzing in het verzoekschrift naar het arrest *Singh* van het EHRM is *in casu* niet dienstig, nu uit de motieven van de bestreden beslissing en de voorgaande uiteenzetting genoegzaam blijkt dat de door verzoekers neergelegde documenten aan een zorgvuldig onderzoek werden onderworpen.

5.4.3.2. Tot slot maakt verzoeker niet aannemelijk problemen te ondervinden omwille van zijn lidmaatschap van de stam Al-Mizouri. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift betoogt dat de commissaris-generaal heeft nagelaten om een analyse te maken van zijn vrees omwille van zijn lidmaatschap tot de stam Al-Mizouri, gaat hij eraan voorbij dat er in de bestreden beslissing wel degelijk een motivering hieromtrent werd opgenomen. Verzoeker stelt weliswaar dat zijn stam bekend staat pro-Qaddafi te zijn en dat zijn familienaam hem veel problemen bezorgt als hij *checkpoints* moet passeren (NPO, p. 3), doch werd hij zonder problemen door de Libische autoriteiten aangenomen als ambtenaar op een overheidsdienst die zich bezig hield met het inschrijven en uitgeven van paspoorten en identiteitsgegevens. Er kan redelijkerwijze verondersteld worden dat indien zijn achternaam dusdanige alarmbellen zou laten afgaan bij de Libische overheid, zij hem niet zomaar in dergelijke functie zouden laten starten hebben. Bovendien maakt hij melding van een verre paternale neef met dezelfde achternaam die zich presidentskandidaat gesteld heeft (NPO, p. 3). Uit zijn verklaringen blijkt aldus niet dat zijn banden met de Al-Mizouri stam dusdanige problemen voor hem oplevert dat dit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet uitmaakt.

5.4.4. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoeker in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, is voldoende determinerend om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en hij niet aannemelijk heeft gemaakt Libië te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging. Verzoeker kan zich bijgevolg ook niet steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend.

5.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet

5.5.1. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

5.5.2. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat er in Libië actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Dit wordt als volgt onderbouwd:

"Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libië (zie **Algemeen Ambtsbericht Libië** van september 2021, beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2021/09/30/algemeen-ambtsbericht-libie-van-september-2021>; **Algemeen Ambtsbericht Libië** van februari 2023, beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2023/02/28/algemeen-ambtsberichtlibie-februari-20>

[23](#); en de **COI Focus Libië: Burgerslachtoffers 2022-2023** van 6 december 2023) blijkt dat er sinds de val van Muammar Khadafi in 2011 een situatie van politieke verdeeldheid waarbij een veelheid aan gewapende confrontaties tussen verschillende spelers plaatsvond die allen concurreren voor de macht. Op 23 oktober 2020 werd er een officieel staakt het vuren afgekondigd dat tot op heden stand houdt.

Het westen en zuidwesten van Libië viel na het staakt-het-vuren grotendeels onder de controle van de Government of National Accord (GNA). Het Libyan National Army (LNA) had de controle over het oosten van het land en ook over delen van het zuiden van Libië. In maart 2021 werd een overgangsregering gevormd, de Government of National Unity (GNU), die enerzijds de GNA en anderzijds de overheid in het oostelijke Tobroek, de House of Representatives (HoR), verving. Hierdoor werden de twee politiek verdeelde Libische kampen formeel verenigd. In de praktijk bleef de militaire macht net zo verdeeld als voorheen, en bleef het LNA onafhankelijk handelen van de GNU. Verder beheerste een veelvoud aan milities en gewapende groeperingen verschillende delen van het land. Nadat de voor december 2021 voorziene presidentsverkiezingen werden uitgesteld zegde het in Benghazi zetelende Libische parlement in februari 2022 het vertrouwen in de door de Verenigde Naties erkende regeringsleider premier Dbeibah (GNU) op en benoemde het Fathi Bashagha als zijn opvolger. Zo ontstond er een politieke patstelling met twee regeringen en twee premiers. Deze politieke impasse tussen Dbeibah en Bashagha hield aan in 2023. De huidige veiligheidssituatie in Libië wordt derhalve nog steeds grotendeels bepaald door het ontbreken van een sterk centraal gezag en de aanwezigheid van een grote verscheidenheid aan lokale gewapende groeperingen waartussen fricties blijven bestaan ten gevolge van het wegvallen van een gemeenschappelijke vijand en het aanhoudende machtsvacuüm. De machtsverhoudingen in Libië zijn tijdens de verslagperiode niet wezenlijk veranderd, al hebben zich hier en daar wel, zoals in Tripoli, kleine wijzigingen voorgedaan wat betreft de groepen die controle uitoefenen over bepaalde gebieden.

Niettegenstaande de politieke impasse in het land, is er sprake van een opvallende verbetering in de veiligheidssituatie in Libië. Er is een significante daling van het aantal gevechten en een duidelijke terugloop van het aantal slachtoffers vanaf het derde trimester van 2020. Dit loopt gelijk met het afsluiten van de wapenstilstand van oktober 2020 en de vorming van een regering van nationale eenheid in maart 2021. Hoewel de veiligheidssituatie in het hele land gespannen bleef, hield het staakt-het-vuren stand. Er vonden tijdens de verslagperiode maar weinig gewapende confrontaties plaats. Ook het aantal burgerslachtoffers door conflict gerelateerd geweld is in 2022 en 2023 op een relatief laag niveau gebleven. Het zwaartepunt van het geweld ligt in en rond Tripoli. Van januari 2022 tot 27 oktober 2023 telde ACLED in heel Libië 36 incidenten met burgerdoden. Bij deze incidenten kwamen 76 burgers om het leven. 36 burgers werden gedood waarbij zij niet het beoogde doelwit waren. De overige 40 burgers waren het slachtoffer van gericht geweld.

In Tripolitanië is de GNU sinds maart 2021 aan de macht. Bashagha heeft in 2022 verschillende keren getracht zich met steun van aan hem loyale gewapende groeperingen als nieuwe premier in Tripoli te doen gelden, echter tevergeefs. Zijn laatste poging in augustus 2022 mondde uit in gevechten in Tripoli, waarbij 42 doden (waarvan 4 burgers) en 159 gewonden vielen. Het lukte de Stability Support Apparatus (SSA) en de Special Deterrence Force (SDF-Radaa) de overhand te krijgen en de hoofdkwartieren van de betrokken groeperingen in te nemen. De gevechten in Tripoli en omgeving van augustus 2022 leidden tot een belangrijke verschuiving in de verhouding tussen de gewapende groepen in het gebied, waarbij GNU gelieerde groeperingen controle verwierven over gebieden die voorheen in handen waren van groepen die Bashagha steunden. Hoewel Bashagha in september 2022 had aangekondigd dat hij verder vanuit Sirte en Benghazi zou opereren, vonden er in het westen van Tripoli nadien nog nieuwe gewapende confrontaties plaats tussen eenheden trouw aan Dbeibah en eenheden loyaal aan Bashagha. Zo was er op 19 en 25 september 2022, sprake van gevechten in Zawiya, ten westen van Tripoli waarbij naar verluidt ten minste 5 burgers omkwamen en 10 burgers gewond raakten. Ook in 2023 bleef de situatie gespannen en was er sprake van sporadische confrontaties tussen gewapende groepen in Tripoli en de omliggende westelijke gebieden over territoriale controle. Er vonden verder ook conflicten plaats tussen gewapende groeperingen, soms te midden van woonwijken. Er werd echter nauwelijks tot geen melding gemaakt van burgerslachtoffers. Het meest gewelddadige incident vond plaats midden augustus 2023, toen er gevechten uitbraken nadat leden van de Special Deterrence Forces (SDF) commandant Mahmoud Hamza van de 444e brigade aanhielden op het vliegveld. De gewapende confrontaties tussen voornoemde groepen, die beide grondgebied in Tripoli en de omliggende gebieden onder controle hebben, hielden twee dagen aan. De confrontaties stopten op 15 augustus 2023 nadat er overeengekomen werd dat de SDF Hamza zou overdragen aan de SSA en de strijders zouden terugkeren naar hun respectievelijke basissen. Niettegenstaande het geweld dat toen plaatsvond hoofdzakelijk doelgericht van aard was, zorgde de aard van het gebruikte geweld er echter voor dat er ook willekeurige slachtoffers vielen. Er werden minstens 55 mensen gedood en minstens 100 geraakten gewond tijdens de gevechten. Het was niet mogelijk om het aantal burgers die slachtoffer werden van de gevechten die plaatsvonden op 14 en 15 augustus 2023 te bepalen. De bronnen geven alleen het volledige aantal doden en gewonden aan. Verder vonden er plaatselijk gewapende confrontaties plaats tussen georganiseerde criminele groeperingen over de controle van illegale

activiteiten. Het geweld in Tripolitanië is hoofdzakelijk doelgericht van aard en neemt er de vorm aan van luchtaanvallen, doelgerichte aanvallen op controleposten, doelgericht geweld tegen burgers, en het hardhandig onderdrukken van demonstraties.

Het Libyan National Army (LNA) onder leiding van Khalifa Haftar, heeft de controle over het oosten van het land en ook over delen van het zuiden en zuidwesten van Libië. In de oostelijke regio Cyrenaica vonden er in de verslagperiode geen grootschalige gevechten plaats, vooral doordat het LNA de controle daar stevig in handen heeft. Het geweld dat er in de regio plaatsvindt is hoofdzakelijk doelgericht van aard, en neemt er de vorm aan van luchtaanvallen, stamconflicten, moordaanslagen, en ontvoeringen. De veiligheid voor burgers in het zuidelijke Fezzan wordt voornamelijk verzorgd door lokale veiligheidsstructuren, zoals stammen- en buurtmilities. Tijdens de verslagperiode vonden er geen grootschalige gevechten plaats in de regio. Er wordt verder nauwelijks tot geen melding gemaakt van burgerslachtoffers.

Voorts blijkt dat zowel het aantal binnenlandse als buitenlandse burgervluchten in Libië zijn toegenomen.

Internationaal luchtverkeer is momenteel mogelijk via de luchthavens van Tripoli, Mitiga airport, Benghazi en Misrata. Binnenlandse vluchten werden hervat vanaf luchthavens in het oosten, het westen en het zuiden (Sabha) van Libië. Ook de afname van het aantal intern ontheemden (IDP's) en de parallelle toename van het aantal terugkeerders, duiden op een verbetering van de veiligheidssituatie in Libië sinds 2020.

De Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) meldde in augustus 2023 dat er 125.802 binnenlandse ontheemden (IDP) in Libië waren. Het aantal IDP was met 70 procent gedaald sinds

oktober 2020. Sindsdien zijn er geen nieuwe ontheemden ingevolge gewapende confrontaties gemeld. Tegelijkertijd keerden er meer dan 705.000 (85% van de getraceerde ontheemden) terug naar hun regio van herkomst. De terugkeer vond vooral plaats naar Benghazi, Tripoli, Aljara, Sirte, Derna en Misrata. De verschillende lokale escalaties van vijandelijkheden en gewapende confrontaties die gerapporteerd werden gedurende 2022 en de eerste helft van 2023 hebben niet geleid tot nieuwe binnenlandse ontheemding, wat IOM doet besluiten dat de afgelopen twee jaar de veiligheidssituatie niet langer de belangrijkste oorzaak van ontheemding in Libië is zie IOM Libya, Displacement and Solutions Report, augustus 2023, beschikbaar op <https://dtm.iom.int/reports/libyadisplacement-and-solutions-report-august-2023>.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er nog op dat het EHRM in het arrest in de zaak A.A. v. Zweden van 13 juli 2023 (zaak nr. 4677/20) (beschikbaar op <https://hudoc.echr.coe.int/?i=001-225773>) vaststelde dat er sinds oktober 2020 een staakt-het-vuren van kracht is in Libië, en dat dit geleid heeft een drastische vermindering van het aantal burgerslachtoffers en tot de mogelijkheid voor ontheemde Libiërs om terug te keren naar hun regio van herkomst. Hoewel het Hof erkende dat de situatie in Libië fragiel blijft, vond het geen reden om te twifelen aan de conclusie van de Zweedse autoriteiten dat de actuele veiligheidssituatie in Libië niet van dien aard is dat er moet besloten worden dat alle Libische onderdanen die asiel aanvragen nood hebben aan internationale bescherming. Het Hof besloot dat de veiligheidssituatie in Libië niet dermate ernstig is dat de terugkeer van een persoon naar Libië een schending van artikel 3 EVRM inhoudt (EHRM, A.A. v. Zweden, no. 4677/20, 13 juli 2023, § 50-52).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Libië nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Libië afkomstige verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er zich in Libië met enige regelmaat incidenten voordoen, maar dat er geen gewag kan gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Libië actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet."

5.5.3. Het wordt niet betwist dat het geweld tussen de gewapende groeperingen in Libië ook na het laatste staakt-het-vuren in 2020 nog steeds niet beteugeld is, doch dat dit niets verandert aan de vaststelling dat er vanaf dan sprake is van een opvallende verbetering van de veiligheidssituatie in Libië, van een significante daling van het aantal gevechten en van een duidelijke terugloop van het aantal slachtoffers, noch aan de conclusie dat er in Libië actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende

gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers betoog kan niet tot een andersluidende conclusie leiden. De door hem opgesomde persartikels en landeninformatie in zijn verzoekschrift en in zijn aanvullende nota tonen evenzeer aan dat de veiligheidssituatie in Libië nog steeds complex, problematisch en ernstig is en dat het geweld tussen de gewapende groeperingen in Libië ook na het laatste staakt-het-vuren in 2020 nog steeds niet beteugeld is, wat ook niet wordt betwist door de commissaris-generaal. Voorgaande doet echter niets af aan de vaststelling dat er vanaf dan sprake is van een verbetering van de veiligheidssituatie in Libië, noch aan de conclusie dat er in Libië actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ten slotte dient te worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen. Ook zijn medische situatie laat evenmin toe vast te stellen dat er persoonlijke omstandigheden zijn die tot gevolg hebben dat hij een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld. In het psychologisch attest (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 11) wordt louter geattesteerd dat hij last heeft van slaap-, concentratie- en maagproblemen, nachtmerries, verlies van eetlust en nervositeit, doch wordt toegevoegd dat zijn situatie reeds verbeterd is met dank aan de therapeutische ondersteuning die hij in België heeft verkregen. Dat hij door de voormelde symptomen een groter risico zou lopen, blijkt niet en wordt door verzoeker overigens niet aangetoond noch besproken.

Verzoeker toont, gelet op het voormelde, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

5.6. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.7. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal op zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens zijn gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

5.8. Waar verzoeker de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, moet beklemtoond worden dat *in casu* het onderzoek wordt beperkt tot de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. In het kader van het beroep ingediend tegen een beslissing van de commissaris-generaal wordt geen uitspraak gedaan over een verwijderingsmaatregel. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is niet aan de orde.

5.9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor niet over de grond van het beroep zou kunnen geoordeeld worden. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Er zijn geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien februari tweeduizend vijftientig door:

I. FLORIO,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
C. VAN DEN WYNGAERT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

C. VAN DEN WYNGAERT

I. FLORIO